

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Me?unarodni, interdisciplinarni, dvojezi?ni, online ?asopis

Sa mojim Isusom

Nikola Šop

Poziv dragom Isusu

O Isuse, kako bih volio kada bi se
Udostojio da u?eš u moj stan.
Gdje sasvim obi?ne stvari na zidu vise.
Gdje se u oknima rano gasi dan.

Pri?ao bih ti, kako svjetiljku mutnu palim,
Da kratki ovaj dan produžim.
Kako živim životom sasvim malim.
I pun jeda, sa bra?om svojom služim.

Pri?ao bih ti o ljudskoj ku?i.
O oknima koja su pokatkad plava.
O vratima, kroz koja pognut moraš u?i.
O bravi, koja se ?vrsto zaklju?ava.

Pri?ao bih ti uz dim obi?ne cigare,
O svakom ?ovjeku i koji se kako zove.
I kako jedni uvijek nose haljine stare.
I kako drugi uvijek nose haljine nove.

I kako ima sedam brižnih dana.
O Isuse, i svaki je ko što je bilo ju?e.
I o tom, kako se, kad zaboli rana,
Šešir na ?elo duboko, duboko natu?e.

Pri?ao bih ti dugo, sve dok ne za?ujemo,
Kako se rosa niz prozor sliva.
Onda bih ti rekao sasvim nijemo:
Isuse, umoran si, tebi se sniva.

O lezi, zaspi, na postelji ovoj,
Kuju ?ovjek svaki dan otkupi.
Tužno ti ?elo ovit ?u u utjehe povoj.
Spavaj samo, a ja ?u na klupi.

Kuda bih vodio Isusa

Isuse blagi, u doba kasnih sati,
kad još bdiju siromasi tvoji.
Skromnom koja?u odvest ?u te, da ti
Jedno obi?no odijelo skroji

I obu?aru malom, koji svu no? kuje
Oštre ?avle u teški poplat.
Dok Tvornice cipela žu?no bruje.
Milion pari skuju za jedan sat.

Zatim ?ovjeku, koji šešire pravi,
sa spuštenim obodom, da kriju bol.
Jedan ?e da se nakrivi i na tvojoj glavi.
Prostran da u se primi i tvoj oreol.

Onda ?emo po?i u kr?mu kraj grada,
koja li?i na stari, nasukani brod.
Gdje bra?a za stolom, od silnog jada
Bacaju ?aše i šešire na pod.

Prvi krik pijetla bit ?e britka strijela,
od koje ?e ti srce da krvari.
Drugi krik pijetla bit ?e mrak u dnu ?ela.
Prepoznat ne ?eš ni ljude ni stvari.

A tre?im krikom kad se pijetli jave,
o Isuse, zateturat ?eš od bola.
Tvoj šešir ?e pasti s glave.
Šesir i aureola.

Božanski cirkus

Kako me danas bole harlekini
I tužni augusti glupi.
Isuse, na srce mi ranjeno
melem pamuka privini.

Danas bih volio da budem jako ružan.
Da se trese za mnogom svjetine rug.
Da budem grbav i u hodu hrom.
I nos da imam vrlo, vrlo dug.

Bol glupih augusta i harlekina
moj Isuse, toliko me tišti.
Po?imo, po?imo k njima sa majmunom,
koji se mirno pred cijelim svijetom bišti.

Po?imo i sa médôm, koji u hla?ama

vješto poigrava na štapu,
a poslije za bijednom milostinjom
ponizno pruža svoju staru kapu

Po?imo i sa bubnjem, ?ija je siva koža
tako sveta i tako skupa.
Jer bubanj je mrtvo magare, po kome mali
još uvijek nemilice lupa.

Po?imo tako me?u auguste i harlekine.
Samo što prije, moj Isuse sveti.
Mi ?emo za njima od teškog bola,
a oni za nama od smijeha umrijeti.

Isus i ja pred gradskim pijetlom

Ve? nije tako važan njegov zov.
Ni lupanje krila nije.
Visoki dimnjak, probijen kroz krov,
krikom nas probudi prije.

Gle, kako su mu sada krila potkresana.
I tupe, sasvim tupe mamuze mu.
Svanu?a ovih trubom probu?enih dana
sva su nepoznata njemu.

Kako mu je prije glas imo gordost kneza.
Od njega stresala se zora rosom na usjev.
Vojske je u pono? obuzimala jeza,
Pred bitku, koju je navješto njegov gnjev.

A sada je, od ove gradske ?adi
sve crnji i crnji, iz dana u dan.
Još malo, pa se više ne ?e znati,
je li to pijetao ili je gavran.

Zato daj da jednom i njemu naraste
svako krilo, za put visok i dug.
Da se i on umiješa me?u brze laste
i s njima odleti na neki jug.

San magaradi

Isuse, u ovom kasnom ?asu sad
U sve staje ?emo u?i.
Od nježnosti ti ?eš svu magarad
Blago za uho povu?i.

I kada odeš, u doba to gluho,
Me?u njima ?e rije?i da kruže:

ko je taj koga si za uho
držao najduže.

I svaki ?e usnuti opet,
Sa najljepšim snom u duši:
Da tvoja meka ruka još miluje
Baš njegove uši.

Isus posjeti kod nas

I

O Isuse, kad do?eš, u koliko bilo sati,
u naš propali i opustjeli dom,
dobrodošlicu tebi ?u zapjevati,
skupa sa svojom vedrom sestricom.

Pjevaju?i, od tvoje blizine sva bijela,
iznijet ?e ona preda te sô i kruh.
Po starom obi?aju naših sela,
kada im u ku?u stigne mio duh.

Tada ?e te moja sestrice odvesti
do skromnog jela, koje krasi stol.
– O Isuse dragi, izvoli samo sjesti
i odložiti svoj šešir i oreol. –

Tako ?e ti ona re?i i nato ?e
stati preda te, u svetom bolu.
I puna ?iste, nebeske samo?e
o klin ?e objesiti tvoju aureolu.

Neka nam svu no? sija, mjesto uljenice,
koju palimo pred svaki mrak.
Od sjaja ?emo kriti svoje lice.
Tako ?e njen blijesak biti jak.

II

Poslije ?emo te povesti u dvorište, nose?i
ispred nas tvoje aureole žar.
I pri toj, od nebeskog sjaja svije?i,
pokazat ?emo ti pusti naš hambar.

I stajе prazne, u kojima se suše
otkosi davni, ko cvije?e na groblju.
U pono?i tu do?u mrtvih konja duše.
?uješ ih, kako nevidljivu zob zoblju.

Pokazat ?emo ti i stado magle bijele,
koje se provla?i kroz živicu svježu.

O Isuse, to naše ovce izgorjele,
mrtve dolaze i u tor liježu.

Onda ?emo konja jedinog upregnuti,
da te provozamo kroz naš mali grad.
Nad njim se nebo nisko uvijek muti.
Pod njim prigušeno tutnji vodopad.

O ako me upitaš, dok naše staro kljuse
bude plašila kraj puta šaš,
– Koja je ovo zemlja? Kazat ?u: O Isuse,
pa to je Bosna, ti to znaš.

III

A poslije, kad i pijetlima bude sneno,
osjetit ?emo kako tvoja glava
spušta se ?as na moje rame, ?as na njeno,
I silno nas obasjava.

I u to doba zemaljskih kasnih sati
pjevat ?e ti moja sestrice blagim glasom.
O Isuse, ti ?eš tada zadrijemati,
izmoren konja tromim kasom.

I koji put, kad magla bude snježno
sipila na tvoje sveto ruho,
staviti ?e ti na glavu, sasvim nježno,
oreol, koji ti je pao na jedno uho.

Isus ?ita novine

Znam, dobri moj Isuse, kad jedne kiše duge,
donesem ti za ve?eru hljeb skriven pod skut,
ulaze?i u sobu, vidjet ?u pun tuge
tvoj sveti lik nad novine nagnut.

I nezapažen kraj tebe ?u sjesti,
Gledaju? mra?enje na tvome licu ?istom.
Dok pogledom prelije?eš vijesti do vijesti.
Dok uzbu?eno prevr?eš list za listom.

?ime ?u mo?i da te tješim u tom ?asu,
Stoje?i pred tobom, sav stidom obuzet.
I da li bih imao dosta snage u svom glasu,
kada bih pred tobom branio ovaj svijet.

Na teška ta slova pao bih svojim stasom malim.
Radost ?ovjeka bi u oku mome zasijala.
O pusti, rekao bih ti jedva glasom uzdrhtalim,

nek se i dalje vrtila naša zemlja mala.

Onda bih sasvim tiho izišo pred vrata.
i pustio da ostaneš sam u svome bolu.
Moleži pred pragom, da tvoj gnjev umiri
mirisni, blagi kruh na stolu.

Isuse u svetohraništu

I

Sam

Sad opet idem sam, ja mali prolaznik,
pod nakrivljenim šeširom ovim svijetom.
A ti si otišao, i tvoj dragi lik
sija se nevidljiv u hraništu svetom.

Zar si ti sad tamo, u onom hljebu bijelom.
U svetohraništu, pred kojim tinja lu?
Zar tamo, sa svojim srcem, dušom, svojim tijelom.
Zar je tu melem za moju dnevnu žu?.

Nedovršena posla, kad prođem kraj tvog stana,
u škrinji gdje se kriješ zlatom okovan.
Duša mi puna brige, srce mi puno rana,
probdjelo bi uza te vječnost, ko jedan dan.

Otkrivam ti sve, što u duši skrivam.
Zovem te da sa mnom teški dan podijeliš.
Dugo ti šapćem, žarko te prizivam.
A ti nevidljiv samo šutiš i samo se bijeliš.

I evo, sve što je ja zaboravljam
u prolazu da ti skinem kapu.
U kasnoj noći, kada se žurim sam,
sa svežnjem vjere o štapu.

II

San

Vratit ću se jednom svojoj maloj kući,
kad budu prošli mnogi dani.
Za stolom kasnim o tebi snivajući,
zaspat ću uz crni hljeb i svoj vrh zemljani.

Blizina hljeba u snu dočarat će meni
seoski put, koji vijuga kroz glog,

i oko njega pšenice šum sneni,

ugušen sitoš?u mirisa brašnenog.

U snu sav sretan i radostan u svemu,
zaželjeti ne ?u ništa više:
samo da zagrlim hljeb crni i ?ujem u njemu
tvoje srce i tvoju dušu kako diše.

Nikola Šop, PJESME, DRAME, Sarajevo, 2006

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.